

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 025972 20 Уж
Бања Лука, 4.6.2020. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Едине Чупељић као предсједника вијећа, Смиљане Мрше и Страхиње Ђурковића као чланова вијећа, уз учешће Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби Ј. Ј. из Д., (у даљем тексту: тужилац), против акта број ... од 29.11.2019. године, туженог Одбора..., у предмету достављања рјешења и повраћаја у пређашње стање, одлучујући о жалби тужиоца против рјешења Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 025972 20 У од 24.1.2020. године, у сједници вијећа одржаној дана 4.6.2020. године донио је

РЈЕШЕЊЕ

Жалба се уважава, рјешење Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 025972 20 У од 24.1.2020. године, се укида и предмет враћа том суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаним рјешењем у ставу 1. изреке, нижестепени суд се огласио стварно ненадлежним за поступање по тужби тужиоца против акта означеног у уводном дијелу овог рјешења, а у ставу 2. изреке је одлучено да ће се по правоснажности тог рјешења тужба са прилозима уступити Основном суду у Бањалуци, као стварно и мјесно надлежном суду, на одлучивање. Оспореним актом је одбијена као неоснована жалба тужиоца изјављена против закључка Републичког секретаријата број ... од 16.10.2019. године, којим је одбачен као неблаговремен захтјев тужиоца за достављање рјешења и повраћај у пређашње стање у предмету у којем је донесено рјешење Републичког секретаријата број ... од 18.3.2019. године којим је тужилац, државни службеник VI категорије удаљен из републичког органа управе, уз образложење тог акта да је против тужиоца покренут дисциплински поступак, па је на основу члана 74. тачка в) Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ број 118/08- 57/16), удаљен из републичког органа управе због учињене теже повреде радне дужности, до завршетка дисциплинског поступка.

У образложењу побијаног рјешења се наводи да је у поуци о правном лијеку као саставном дијелу оспореног акта наведено да против тог рјешења није допуштена жалба, али се може покренути спор код мјесно надлежног основног суда у року од 30 дана од дана пријема рјешења; да из оспореног акта произлази да је исти донесен у поступку у којем се рјешавало о радно - правном

статусу тужиоца, због чега је суд одлучио као у диспозитиву побијаног рјешења на основу одредаба члана 7. став 1. и 2. те става 9. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11 - у даљем тексту: ЗУС). Закључио је да се против наведеног акта не може водити управни спор јер да се ради о заштити права из радног односа, која је обезбјеђена у радном спору на основу члана 102. у вези са чланом 2. став 2. Закона о раду, пред надлежним Основним судом у Бањалуци према сједишту туженог. Додаје се да се стварна надлежност тог суда заснива на одредбама члана 30. став 1. тачка б) Закона о судовима Републике Српске („Службени гласник РС“ број 37/12 и 44/15), а мјесна надлежност се заснива на одредби члана 29. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03 – 61/13, у даљем тексту: ЗПП).

Против тог рјешења тужилац је благовремено поднио жалбу у којој истиче да је погрешна оцјена суда да се у конкретном случају не ради о управном акту против кога се може водити управни спор већ да се ради о заштити права из радног односа. Међутим, истиче да је у наведеном поступку захтијевао да му се достави рјешење о удаљењу с посла како би користио право на жалбу и двостепеност у одлучивању па да није покренуо спор против удаљења са дужности већ поступак за заштиту уставног права на жалбу које му је ускраћено у управном поступку, а о чему је и одлучено оспореним рјешењем. Из истих разлога сматра да је погрешна и поука о правном лијеку на коју се суд позива иако није обавезан и није везан том поуком. Додаје да је његова тужба у управном спору била усмјерена на поништење оспореног акта јер да не би могао пред основним судом више оспоравати то рјешење због чега би био у неравноправном и подређеном положају пред судом. Уколико би се пак прихватило да је надлежан основни суд онда би то био Основни суд у Добоју, јер је у вријеме удаљења био запослен на радном мјесту руководиоца Одсјека Д. са сједиштем у Д., улица ... и мјестом рада у Д. Предложио је да се побито рјешење „поништи“ и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

У одговору на жалбу тужени орган је истакао да се против оспореног акта не може водити управни спор због чега је нижестепени суд правилно одлучио када се огласио стварно ненадлежним за поступање по предметној тужби. Додао је да запослени у републичким органима управе, сходно одредбама члана 110. Закона о државним службеницима, заштиту својих права остварују у радном спору пред основним судом као стварно надлежним судом због чега је тужилац у том смислу и поучен на подношење тужбе основном суду.

Одлучено је као у диспозитиву овог рјешења из слиједећих разлога:

Из образложења оспореног акта произлази да је жалба тужиоца изјављена на закључак Републичког секретеријата број ... од 16.10.2019. године одбијена као неоснована јер да је правилно одбачен као неблаговремен захтјев тужиоца поднесен дана 26.7.2019. године за достављање рјешења о удаљењу тужиоца с посла и повраћај у пређашње стање. Тужени је након цитирања садржаја одредбе члана 93. став 1. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18, у даљем тексту: ЗОУП) закључио да се приједлог за повраћај у пређашње стање може поднијети у року од 8 дана

у смислу става 1. наведеног члана, али најдаље у року од 3 мјесеца од дана пропуштања који представља објективни рок; да је увидом у списе предмета утврђено да је рјешење о удаљењу тужиоца с посла упућено дана 19.3.2019. године путем „Поште Б.“ на адресу тужиоца у Д., ... , да је достава истог покушана дана 20.3. и 21.3.2019. године, али да тужилац није затечен на тој адреси па је обавијештен о прispјећу пошиљке коју није подигао те је рјешење о удаљењу с посла враћено првостепеном органу дана 26.3.2019. године, након чега је пошиљка упућена на радно мјесто тужиоца коју чињеницу потврђује повратница на којој је наведен датум 3.4.2019. године о потврди пријема пошиљке док се на мјестима означеним као прималац и достављач налазе потписи примаоца и достављача; да је увидом у изјаву Т.З. дана 18.4.2019. године која представља доказно средство утврђено да је именована дана 2.4.2019. године (очигледно, како се наводи, да се ради о техничкој грешци јер да из потврде о пријему пошиљке произлази да је предметну пошиљку Т.З. примила 3.4.2019. године), запримила и потписала преузимање препоручене пошиљке насловљене на име тужиоца и да је ту пошиљку предала тужиоцу дана 4.4.2019. године. Тужени након наведеног цитира садржај одредаба члана 75. став 1., и члан 86. став 1. ЗОУП, те закључује да је изјава доказ на околност да је рјешење о удаљењу с посла примила 3.4.2019. године и предала га дана 4.4.2019. године тужиоцу. С обзиром да је тужилац примио наведено рјешење 4.4.2019. године а захтјев за достављање рјешења и повраћај у пређашње стање поднио дана 26.7.2019. године, по протеку објективног рока од 3 мјесеца који је почео да тече 20.4.2019. године, то тужени налази да је првостепени орган правилно одбацио захтјев тужиоца као неблагоприятно поднесен.

Из тако проведеног поступка и образложења првостепеног закључка и оспореног акта произлази да је за тужиоца спорно достављање рјешења о удаљењу с посла односно датум његовог уручења а након тога да ли је благовремено поднио захтјев за достављање рјешења и повраћај у пређашње стање. Наведене чињенице се утврђују по одредбама чланова 69.-86. и 91.-96. ЗОУП, због чега тужилац основано приговара одлуци суда у побијаном рјешењу, јер он тужбом није оспоравао рјешење о удаљењу с посла већ рјешење којим је коначно у управном поступку одлучено да је његов захтјев за достављање рјешења и повраћај у пређашње стање неблагоприятно поднесен. Произлази да се ради о питањима која се тичу поступка а не материјално-правним одредбама које регулишу радно-правни статус тужиоца. У том смислу погрешна поука о правном средству у погледу надлежности суда нема утицаја на одлуку суда.

Сагласно наведеном, у конкретном случају се не ради о заштити права из радног односа, јер управо тужилац тражи достављање рјешења о удаљењу с посла против којег заштиту права из радног односа може остварити пред надлежним основним судом. У поновном разматрању тужбе нижестепени суд ће оцјенити основаност тужбених приговора и наводе туженог у оспореном акту те донијети одлуку из разлога садржаних у одредби члана 10. ЗУС.

На основу уводно цитираних законских прописа, сходном примјеном одредаба члана 235. тачка 3. ЗПП, одлучено је као у диспозитиву овог рјешења, због чега се предмет враћа нижестепеном суду на поновно одлучивање.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједница вијећа
Едина Чупељић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић